

Podavatel:
Sdružení Čechů z Volyně
a jejich přátel
Na Hřebeňkách 20
150 00 Praha 5

O.T.

P.P.
101 712/2000
110 06 Praha 06
I ks

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Adres

2/2001 ročník 11

Druhá část hlavního projevu předneseného na IV. konferenci SČVP dne 29. listopadu 2000 v Praze

Velmi důležité místo v naší vydavatelské činnosti zaujímal a stále zaujímá Zpravodaj. Edice třetí již devátý let. První číslo vyšlo v roce 1991. Prvním redaktorem byl Rostislav Hlaváček.

V průběhu let počet odběratelů postupně narůstal, před dvěma lety dosáhl maxima 2800 čísel. V posledním roce se ustálil na hodnotě kolem 2600 osob, je tedy vysoký, neubývá. Bohužel narůstají výdaje na jeho edici, nyní se pohybují kolem 230.000 Kč ročně. Na něj spotřebujeme téměř všechny příjmy získané z členských příspěvků. A čekají nás ještě další výdaje. Bude to zřejmě zdáření postovního při reorganizaci dosavadního rozesílání všem odběratelům.

Musíme také zakoupit nový počítač do redakce Zpravodaje. Nynější dosluhuje, je značně poruchový. Naděje, že nám jistý kraj vstoupí do rukou, se neplnila. Zpravodaj tiskneme po celou dobu edice stále v jedné tiskárně NEOSET. Musíme konstatovat, že naše výtisky jsou stále velmi dobré. Za celou dobu devítiletí nedošlo ani jednou ke zvýšení poplatku za kšeft. Museli jsme však sounást se tím, že Zpravodaj bude tisknuto v vhodné době, tedy mezi lukrativními zakázkami tiskárny. Tím však dochází k tomu, že se k Vám někdy náš Zpravodaj dostává s určitými, byť až deseti denním zpožděním. Jsme proto vědomě členům pražského regionu, skupince osmi až deseti žen a mužů, ve věku kolem 70-80 let, že nám zajišťuje zdarma expedici všech čísel Zpravodaje. Pani Irena Malinská je svěřená do pronájem místnosti na Žižkově. Nejdůležitější práci vykonává pani Kramná. Z velkých plachet adresáře vyřizává každý měsíc těch 2600 adresních štítků, rozřadí je podle počtu jednotlivých regionech a celé skupiny, která se v určený den sejde, je vylepi na jednotlivá čísla. Ta jsou pak odvážena, jako poměrně velký náklad, ve starém vozidle jednoho z nás, na pošt.

Nynio říci, že než Zpravodaj vyjde, musí být vymořeno všech práce. Za ni bychom měli všem, kdo se na jeho tvorbu, vydání a expedici podílejí, vědec poděkovat.

Společně s Národním muzeem - Putovní výstava
Uchovat památku na náš život na Volyně bylo snahou mnoha předních krajanůvých aktivit po reemigraci. Uvažovalo se o sběru některých exponátů a jejich umístění natrvalo v některém muzeu. První pokusy byly učiněny v Zatici, vecku však neúspěšně.

Po vzniku Sdružení jsme byli potěšeni souhlasem Ministerstva kultury na vytvoření muzeální sbírky volynských Čechů. Tohoto úkolu se ujal Národní muzeum v Praze. Bylo to velkorysý vývoj vstříc našim dlouhodobým snahám. Musíme si uvědomit, že naše sbírka, naše exponáty, jsou umístěny právě zde. Je to vskoková velká, jedinečná pocta pro nás. Vzáme si to! Bylo nám doporučeno, aby sbírka nebyla trvale umístěna v některém muzeu, nýbrž aby byla pohyblivá

putovní. Návrh byl akceptován a naše výstava "Osudy volynských Čechů" začala po oficiální vermiszi v Zatici, jak všichni víte, putovat po větších městech naší vlasti.

Po splnění svého úkolu, jak jsme si to původně mysleli, byla před dvěma lety umístěna v depozitáři Národního muzea. Avšak letos byla opět instalována v Benátských nad Jizerou a začne zase, dle informace Dr. Slavíka, putovat, nejdříve asi na Rakovnícko.

Její posláním v této výstavní formě přece jen jednou skončí. Pro trvalé uchování jsme jí zachytili na kompaktní disk CD a ten se připravuje i ke komerčním využití, takže si ho zájemci budou moci koupit. Usluujeme i o její umístění na internetových stránkách. Za uskutečnění tohoto velkého výstavního díla, bychom měli všem dárcům, sběratelům exponátů, organizátorům a hlavně vedoucím činitelům Národního muzea v čele s dr. St. Slavíkem rovněž vřelě poděkovat.

Ukrajnáci verze této výstavy putuje již asi 3 roky po českých lokalitách na jižní Ukrajině, odkud bude přemístěna natrvalo do některých muzeí v Rusku. Dosud však je o ní zájem, podporuje totiž zvonozreční čeství v těchto geografických prostorách.

V. Dufek

Pamětní desky k zahájení protirakouského odboje ruskými Čechy v roce 1914

(Vě výstavě předneseno na Konferenci SČVP 28. 11. 2000)

Dne 3. listopadu 2000 odhalila předsedkyně Senátu parlamentu České republiky **libuše Benetová** v rámci republiky a zástupce primátora města Kyjeva ve Kyjevě v roce 1914 a na počest významného činitele protirakouského odboje v Rusku **JUDr. Václava Vondráka**.

Odhalení pamětních desek se konalo v rámci oslav 57. výročí osvobození Kyjeva od nacistické okupace, jehož se úspěšně zúčastnila také 1. čs. samostatná brigáda v SSSR pod velením plk. Ludvíka Svobody. Uvedený termín byl zvolen proto, že obě historické události jsou vzájemně spojeny ideou boje za vznik a svobodu Československa.

V dalších se pokusíme sdělit, proč k tomuto významnému aktu došlo a co mu muselo předcházet. Jak je známo, Česká družina vznikla s iniciativou Čechů, žijících v carském Rusku, a již s zač. září 1914 (21. srpna podle starého kalendáře) začal oficiální zápis dobrovolníků, kterých byla téměř tisícovka. Názvem je Starodružinický. 22. října 1914 Česká družina odjela na frontu, kde rozdělila do čet a plátů plněná úkoly náctického průzkumu v jednotlivých divizích tak úspěšně, že brzy byla rozšířena na pluk a později na brigádu. Stala se zárodkem čs. legii v Rusku a tím i základem armády budoucí Československé republiky.

Iniciativa k založení "husitských oddílů" vznikla mezi krajanů v Rusku v prvních dnech války v roce 1914 spontánně a téměř souhlasně na více místech.

Jedním z nejzasloužilejších organizátorů a politikých vedoucích byl JUDr. Václav Vondrák, narozený v Semidubech na Volyně, kterému také patřily v Kyjevě domy ve Vladimírské ulici č. 34 a 36, na nichž byly nyní pamětní desky umístěny. V těchto domech se v letech 1904 až 1917 soustředil společenský život Čechů nejen kyjevských. V Vondrák se však ve vzniklé Československé republice za svou významnou protirakouskou odbojovou činnost vědce nedeckal. Jeho role byla znevážená i z nevyšších míst. Po ostrých zřeh raději v r. 1927 emigroval a v roce 1962 přeml v Santiagu de Chile. Jak jsme přes české spolek v Chile zjistili, potomky s velkou pravděpodobností v této zemi nenechal.

Krajně v Rusku jako první vědec zvedl pražské české politického a vojenského protirakouského odboje a vytvořil tak podmínky pro úspěšnou odbojovou činnost T. G. Masaryka nejen v Rusku v roce 1917, ale svoji činnost významně pomohl celé čs. politické reprezentaci v Paříži, aby mohla přesvědčit státníci Dohody, že Rakousko-Uhersko se musí změnit na řadu samostatných států.

V Kyjevě dosud toto významné historické dílo českých krajanů není nepřipomínáno. To byl hlavní argument pro nedostání akce.

Vyloučili Češi nastáli při tomto zápase stranou. Přes 220 jich dobrovolně vstoupilo do České družiny, více než 1100 jich bylo v legii. Kromě V. Vondráka byli další vyloučili Čs významnými organizátory odboje např. MUDr. Václav Girs, Václav Švihovský, Václav Klich.

Bylo záměrem, aby pamětní deska V. Vondrákovi připomínala tuto vlasteneckou činnost také celé volynské československé komunity.

Co tedy vlastnostnímu odhalení pamětních desek muselo předcházet.

Vznik myšlenky zřizování pamětních památek o činnosti volynských Čechů na Volyně a jejím organizacím zajištění v rámci *Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel* sděluje ve předchozím čísle Zpravodaje. Živení pamětních desek v Kyjevě však v rámci SČVP již nebylo možno realizovat. Proto v P. Palická a I. Hoffman přeměsí svůj úmysl do *Čs. obce legionářské (ČSOL)*. Dle díky vzájemnému porozumění předsedy Jana Šturys a jeho následovníků, zejména tajemníka Bohuslava Andře a po zinteresoání státních orgánů ČR a Ukrajiny ji mohli dovést k úspěšnému závěru.

Zajištění realizace bylo předeem řádně promyšleno a plánováno, ale, jak to zpravidla bývá, jednotlivé činnosti a kroky v nich si vyžádaly mnohem více úsilí, než se při zahájení akce předpokládalo.

Kyjevskou městskou státní administrativu (dále kyjevský magistrát) ČSOL požádala prostřednictvím křesťanských Ukrajiny v Praze o právní a věcné zajištění celé akce na Ukrajině. Byla nám navržená místní instalace desek, tj. Michajlovský klášter nebo Sofijské náměstí, dále text desek, který v české části byl již posouzen *Historickým ústavem AČR a Ústavem pro jazyk český v ČR*. Organ kyjevského magistrátu, kterým je *Správa pro ochranu historických a kulturních památek a historického prostředí* (dále *Správa*) posouzena návrhy ČSOL v autoritativní odborné komisi (33 odborníků), která doporučila, aby Rada kyjevského magistrátu přejala příslušné kladné usnesení a navrhla ČSOL, aby desky byly umístěny na domech, které patřily V. Vondrákovi s tím, že je převezme do státní péče. Text desek v ukrajinštině části

byl posouzen analogickými ústavy Ukrajiny, architekti *Správy* navrhli umístění a rozměry desek s ohledem na tvar a dispozici domu. Mimochodem na jednom z nich je pamětní deska k počtu Jaroslava Flaška.

V této etapě již mohla ČSOL bez rizika informovat ústavní a vládní činitele ČR o připravované akci, kterou považovala za akci politické povahy a obsahové provedení desek. Konečně došlo nepřetřplivě očekávané a urgované kladné usnesení kyjevského magistrátu. Bohužel natolik opožděné, že k 85. výročí založení České družiny, tj. na podzim v roce 1999 se odhalení pamětních desek již konalo nemohlo.

Mýšlenku provést odhalení pamětních desek v rámci oslav 75. výročí osvobození Kyjeva, tj. v rozmezí 3. až 7. listopadu vyslovil jako první V. Paříčká v dubnu 2000. Zastupující náčelníka *Správy* s termínem vše souhlasila a navrhla, aby odhalení bylo realizováno před hlavními oslavami. Bylo tedy možno zahájit konkrétní přípravu slavnostní akce, zakázat ústavní a vládní činitele a požádat o ústát jejich zástupců, vybrat účastníky, zajistit letovcům dopravu do Kyjeva a zpět, na místě předem v Kyjevu dohodnout prostorový, věcný a časový plán slavnostního aktu včetně organizace pobytu účastníků v ČR, dokončit přípravu propagačních akcí, zakázat zprav. Českou národní rádu na Ukrajině a povzbudit tak krajanů včetně veteránů, kteří bojovali v řadách 1. čs. armádního sboru v SSSR.

Prezident, předseda vlády, předsedové obou komor Parlamentu ČR byli požádáni o určení svých představitelů při slavnostním odhalení, předsedáček vlády Lubě Benešová se na ústát osobního jednání místopředsedy ČSOL gen. br. Jaroslava Procházky a tajemníka Bohuslava Andře rozhodla provést za ČR odhalení pamětních desek, ministr zahraničních věcí ČR byl požádán o podporu u MZV Ukrajiny, velvyslanec Ukrajiny v Praze o podporu u MO Ukrajiny ministr obrany ČR s pomocí při organizačním zajištění akce na Ukrajině a o vyžádání pomoci u MO Ukrajiny.

Ministr obrany ČR uložil, aby organizací akce zajišťoval *Vojský úřad veteránů válce a odboje* (dále VUVVO), za nějž ve společném komitatu s náčelníkem ČSOL J. Hofmanem vytvořili vlastní Ministerstvo pracoviště zkušební při. Jih Vlasák, který byl hlavním partnerem ukrajinské strany při sestavení plánu a při realizaci průběhu vlastního slavnostního aktu, včetně zajištění jednodenního pobytu české delegace. Základní dělá práce byla taková, že MO delegaci ČR zajišťoval dopravu účastníků a organizaci ČR zajišťoval dopravu účastníků a organizaci ČR zajišťoval dopravu účastníků a organizaci otázky a zajištění "všeho ostatního", obdržet nebylo málo.

Pro dopravu 105 účastníků za ČR (z toho pro ČSOL bylo vyhraneno 52 míst) byl uvolněn letoun vládní služby z rezervy představení Senátu. Pro výběr letu účastníků za ČSOL J. Hofman navrhl, potěří, které byly přijato a uskutečněno takto; potěcí Starodružnicků (17 z toho 6 volynských Čechů), bojovníci za osvobození Kyjeva (15/2), čestní hosté (9/3), funkcionáři ČSOL (5/1), žáci vojských škol (4/0), novináři (2). ČSOL nabídla celkem 88/20 osob, z nichž se účastnilo 52/12.

Dne 2. 11. 2000 ve stejnou hodinu probíhaly v obou zemích tiskové konference.

V Kyjevě již vedl velvyslanec ČR Josef Vrabec, referovali J. Vrabec, B. Andrš, J. Vlasák a L. Muchinová, zúčastnilo se 15 novinářů, televize a rozhlas.

V Praze vedla tiskovou konferenci L. Benešová, referovali J. Hofman, K. Borský, místopředseda Senátu M. Musil. Zúčastnilo se 5 novinářů, televize, ČSOŠ rozhlas.

Po vzájemné dohodě MO ČR zařadilo do delegace svého vidocerpota a fotografa, kteří vlastni slavnostní akcí z dokumentovali.

Historické podklady pro propagační akce byly připravovány s dostatečným časovým předstihem. Podle zadání J. Hofmana obdržela ČSOL u. V. Vacu ústát historickou studii o České družině, kterou J. Hofman doplnil o další medietické zasouložující krajanů a přeložil do ruštiny. Z ukrajinského překladu knihy L. Svobody *Z Bazulisku do Prahy* vybral článek, vykládal se být i. čs. brigády o Kyjev. Po dohodě s J. Hofmanem odeslal ThDr. Jaroslav Šuvarský tyto materiály svému známému na Ukrajinu, který má

znáchý vliv na ukrajinský denní list. Výsledkem byl zknvý Vše dnech 1. až 3. 11. 2000 byl uveřejněn rozsáhlý, dobře napsaný základní článek v sedmi denících na Ukrajině v celkovém počtu výstik kolem 1,000,000 kusů! V některých denících byly fotografie pamětní desky (českého textu) a logo ČSOL. Kromě toho se rozšířily objevily v několika denících rozhovory z účastníky L. Benešovou, ministrem M. Gregorem, dcerou generála L. Svobody Zoe Klusovskou-Svobodovou. Televize Ukrajiny zařadila zpravodajské šoty.

Mimochodem J. Šuvarský si spolu s J. Hofmanem zopakovali, co se odhalení pamětníku (ukrajinským v Československu, kde J. Hofman s dostatečným časovým předstihem asi na 10 stránkách popsal v ruštině tragédii Českého Malina a stručně informace o volynských Čechech. Tehdy byl vzhled z předané informace takéž uveřejněn asi v šestidenním a jednom periodiku v celkovém počtu více než 900,000 výtisků.

Ochlas v masmédiích ČR byl daleko skromější. Televize zadržela krátký článek Český rozhlas zpravodajské listy, moravské noviny *DEN* (veloucí zpravodajského oddělení příznivce Čechů z Volyně Luboš Petřík) zařadily 3 různé rozsáhlé články s fotografováním. Národní osvození věnovalo akci *Česla na závěr dvě informace.*

ČSOL hradila finanční náklady celé akce, kromě letovců a autobusové dopravy, o níž se podělily vládní letky, MO ČR a MO Ukrajiny. Ve snaze povzbudit naše krajanů na Ukrajině ČSOL po předchozí dohodě s pl. L. Muchinová hradila také cestovné 32 představitelů šestidenních českých spolků, které jsou roztroušeny od Kyjeva po Lvov. Čeští veteráni 1. čs. arm. sboru v SSSR, kteří jsou členy těchto spolků obdrželi pamětní medaile k 55. výročí ukončení války a české medaile ČSOL.

Na název J. Hofmana a jeho pěti ČSOL vydala brožura *Kyjev - město památé pro československý odboj*. Má dvě části. V první je informace o protirakouském odboji v Rusku, medailonky jeho protagonistů a texty obou desek. Ve druhé je schéma útoku 1. čs. brigády při osvobození Kyjeva a stručný popis bojů. Druhá část je letadla věšnická ústát, byla rozdávaná na tiskové konferenci v Praze a některým zájemcům. Je o ni značný zájem. Jej zásoby se proto natolik ztenčily, že na Konferenci *SCVP* jí bylo možno dát jen těm vedoucím regionů, kteří se o ni přihlásili. Pokud bude o ni v regionech zájem, napíše jak nejdříve možno J. Hofmanovi nebo V. Paříčková. Při dostatečném zájmu ČSOL zajistí dotisk na neziskovém principu. Nežádaje jednorázově, jen hromadně za celý region!

Acca přispěla svým skromným dílem k praktickému naplnění *Smlouvy o přátelských vztazích a spolupráci mezi Českou republikou a Ukrajinou*, kterou podepsali prezidenti obou států dne 26. 4. 1995 a ratifikační listiny k ní byly vstátny v Kyjevě dne 25. 7. 1996. J. Hofman, V. Paříčká

Jak nevinně zahynul

na Volyni můj bratr

Josef Prošek

Náše vylky Sofjevské byly vzdálené asi dva kilometry od hlavní silnice Lvov Rovno Kyjev. V červnu 1941, když fádní napadli Sovětský svaz se zdálo, že byl klid. Německé tanky a transporty jevy po hlavní trase dále do vnitrozemí a když přešli a tankový útvaz, který byl ukryt v lesích. Když přešli Sověti vzpomínat, vylky tanky i lesa v vesnici Pytka na hlavní trase se stala velká bitva. Celou noc byla slyšet strelba z děl a bylo vidět velké plameny. Vzdušnou farou to bylo asi dva kilometry. Lidé vylazyli na pídy a divali se na nu hrůzu. Stále se ozývalo hurá, hurá. Skoro celé Pytka lehla pohromu. Asi za dva dny jsme se tam šli podívat. Bylo to děsivý pohled. Němci zvířtili, ale bylo hodně padlých a spálených těl, v tancích, po příkopěch i v bahně.

Německé tanky narozdili od silných ocelových sovětských velkých slabé plechy, ale ani ty silně zásohu neodolaly. Zbytky sovětských vojáků utekli do lesů s úmyslem dostat se nějak domů. K tomu však byla velká bitva. Celou noc byla slyšet strelba z děl a bylo vidět velké plameny. Vzdušnou farou to bylo asi dva kilometry. Lidé vylazyli na pídy a divali se na nu hrůzu. Stále se ozývalo hurá, hurá. Skoro celé Pytka lehla pohromu. Asi za dva dny jsme se tam šli podívat. Bylo to děsivý pohled. Němci zvířtili, ale bylo hodně padlých a spálených těl, v tancích, po příkopěch i v bahně.

Německé tanky narozdili od silných ocelových sovětských velkých slabé plechy, ale ani ty silně zásohu neodolaly. Zbytky sovětských vojáků utekli do lesů s úmyslem dostat se nějak domů. K tomu však byla velká bitva. Celou noc byla slyšet strelba z děl a bylo vidět velké plameny. Vzdušnou farou to bylo asi dva kilometry. Lidé vylazyli na pídy a divali se na nu hrůzu. Stále se ozývalo hurá, hurá. Skoro celé Pytka lehla pohromu. Asi za dva dny jsme se tam šli podívat. Bylo to děsivý pohled. Němci zvířtili, ale bylo hodně padlých a spálených těl, v tancích, po příkopěch i v bahně.

byla na sovětských kolchozech nové. Jeilků nemeli komo, půjčili si naše. Nějaký ukrajinský nacionalista viděl, že strýc Prošek jede do lesa a udal ho Němcům.

Jedno čerkevnové ráno přišli dva němečtí vojáci a dobrou političnu se ptali "Gedmo miezka Prošek co ma zvygkek z lasem". Nepomohlo vysvětlování, že bratr v lese nebyl, jen naše komo. Sebrali oba dva. Bratrovi bylo tehdy 26 let. Byl ženatý a měl roku starou holčičku a jednička. Byl velice inteligentní a sečetlý. V obecní knihovně, kam chodával, bylo čtyř na svazků českých a ptes sto polských. Kromě toho byly zredované časopisy z Československa, ze kterých jsme se dovali různé informace z naší krásné země. Obaja jsme tužili jedenho spazit.

Strýc, který byl v carském námořním vojsku, byl světa znaly a proto, jak v lední pěšce vpyš Dubno, kde bydlela hnev věde silnice jeho sestera a našeta eta, nějak se vytratil a ukryl se tam. Můj důvěrný bratr snad věřil, že Němci budou spravedliví a že prokáže, že nic neprovedl. My jsme po něm pátrali, když jsme za něžu. Později jsme se dovedli, že byl zastřelen spolu s sovětskými zajatci. Tak náš jediný bratr zahynul. Někdy je jediným náhodou ukryta v těchto fidelech. Když Němci utekli ukrajinskou milici a později Ukrajině v čele s Banderou utekli do lesů, předpali strýca a někde při ho učili a utopili. Ale ještě tohu nebylo dost. V roce 1943 jel mlh chod Alexandr Loskot přes ukrajinskou vesnici Bělohorodské pes les k opravati vůz, zřejmě také k půd na ptači bandedrovčím. Byl zastřelen zezadu a kdů ho mrtvého sám přivezl domů.

Tehdy jsme zažili strašné noci a dny, když jsme se báli, co s námi bude, zda nás také nepostřílejí. Taková byla tragédie našo rodiny.

Proto jsme byli velice šťastni, když jsme se v roce 1947 vrátili do vlasti, která tehdy byla opravdu demokratická. Zdálo se nám, že jsme přijeli do ráje, v němž plati zákony. V kidu jsme mohli usnout a vstávat. Ale přišel únor 1948 a dalá totální.

Ludmila Mácová-Prošková

Vzpomínka Vladimíra Tenglera

Jak jsem se dostal z největšího lágru Chelmu.

12. července jsem prošel vojskou lékařskou prohlídkou sovětské armády. Spolu se mstou moji kamarádi z naší rodné vesnice Mladavy, Rostislav Šilha, Josef Fáborský, Sláva Andrš.

V záři jsem byl povolán k nástupu vojskové prezentační služby do města Dubna. Tam nás odvezli vlakem do Lvova a druhý den kam do hloubi Ukrajiny pes Zborov Plochov Tarнополь Zmerukin Permavajsk do Kirovgradu.

V Kirovgradu nás osprovali a ostřihali, oblékli nás do vojských stejnokrů. Prodál jsem včevyk jako osbluha těžkého kulometu. Po ukončení včevyku vybrali určité počto silnějších chlapců a odvezli nás do Nikopolu, kde jsem byl zařazen k pluku těžkého dělostřelctva řádu 152 mm. Tam jsem prodal včevyk jako mlivca. Při pochodovém cvičení jsem byl vybrán jako zpravodajský údržbář.

Po Hitlerově napadení Sovětského svazu dne 22. července 1941 byl pluk doplněn záložníky a po týdnu jsme vlakem odjžděli na frontu. Pes Kyjev-Bldu Cerkev jsme směřovali pod Bezdiočiv. Cestou jsem šťastně přežil několik letovských náletů. Blíže k frontě byli už tratě silně poškozeny a tak nám při vykládání pomohlo navrtání železničních pražců, po kterých jsme za pomoci trakčního Stalince mohli děla vstavit. Dojeli jsme asi 7 km pod Bezdiočiv, kde jsme zastavili pod tamějším topkem u maleho potůčku a zaujali jsme časné postavení.

Neměli jsme paleb ani se zkapot, jen jsme vykopali okopy pro obilnu, na zakopání děl nebyl čas. Auta za nás byla na obilnu. Jedním demem jsme se zastrelno na cíl u Bezdiočiv. Kam pátila všechna dělá našeho pluku salvanu. Po zabrání palby jsme měli dojez, že nastal konec světa, nevěřili jsme, že by náš palbe mohlo někdo odolat.

Netrvalo dlouho, a nad námi se objevila nepřátelská letadla, která shazovala velké pumy. V pekelné palbě jsme vydrželi celá dva a noc.

PHHÍ dne dal veliteli náhle pluku rozkaz k ústupu. Pod mým čtvrtým dělem se promlil místeček přes potok a dělo se zřítilo do koryta potoka. Nápis lajtnantů dal rozkaz dělu odstříti. Hlaveně jsem ucpal a dlouhým lanem jsem dělo odpálil. Hlaveně se rozleřela na vzduch a dělo bylo zneškodněno. Kolem nás všechno zmatané ustupovalo.

Naskočil jsem s několika ostatními na kolem projíždějící nákladní auto, které bylo od jiné oddílu, ale přílehl nálet a ostrelovali nás z kulometů. Jednoho volyňáka zabilo a tak jsem seskočil z auta, se mnou jeden Ukrajinec utkali jsem kolem silnice přiklopem. Byl tam okop, tak jsme do něj skočili. Kolem projížděl německý vůlek na motocyklu. Na výzvu Hlaveně hoch! jsem zvedli ruce a museli jsem před mím utíkat až do města Bezdívčova, kde u kostela bylo už hodné zajatců. Tam jsem byl 6 dnů. První tři dny jsem nedostal žádný chléb a polévku. U kostela byla zničená vrata a když hledal někoho, kdo by to opravil, přihlásil jsem se ještě s jediným nájemcem. Německý vůlek nás dovedl do města pro hloubky a nějaká prkna. Nějaká pani mi podstročila, aby vůjek nechal, zelezničtáskou bundu a čepici, které jsem svedl pod pláštěm.

Přemýšlel jsem, jak se převléknout, abych mohl tvrdit, že nejsem voják. Po šesti dnech přijeli a ovedli nás do Vladimíra Volyňáka. Tam jsem byl dva dny a pak jsem měl to štěstí, že nás věz nejdříve do lágru do Rovna. Lágr byl připravený, v rozích byl vařeček pro strážné s kulomety a drátěný plot byl napuštěn elektrinou.

V Rovně jsem byl asi tři dny. Chodil jsem kolem plotu a křičel: Tady je Tengler, dejte žít na Moldavu. Za plotem byli lidé kteří měli někoho v lágru. Jak jsem mluvil, dostala až na Moldavu, opravdu nevím. Bratr Josef zapláhl kone a s satínkem jel pro mň, ale v lágru už mě nezasílil, protože den předtím nás nalozili do vagonů a vešli nás do největšího lágru Chelmu.

Před lágrem vřak zastavil, otevřeli vagony, a už na nás náměcké strážné křičely: hop, hop, schnehl! My jsme z vagonů seskočili a museli jsme se seřadit do čtyřřady a vedli nás do lágru. Před lágrem dali povel zastavít a vpravu vbok. Jednu řadu po druhé nám okřali zastavte a vpravo vbok. Jednu řadu po druhé nám okřali zastavte a vpravo vbok. Já jsem měl zase štěstí, že jsem o všechno, co jsem měl u sebe, nůž, hodinky, nebo opasek. Pak zavolal tmuoňek, že kdo není vojákem, ať vystoupí.

Byli mezi námi i civilisté, kteří byli na práci v Rusku. Potom přišel povel vlevo vbok k šahom mrač, a to už se šlo do lágru. Já jsem mezi nima proklíval a skočil mezi civilisty a tak jsem se zachránil. Potom nás, civilisty, ovedli do města, kde nás vyslyšeli a ptali se, kde kdo byl na práci. Já jsem měl zase štěstí, že byl u Václava Černého ze Semidub, on byl na práci za nespínání nějaké dodávky, tak mi řekl, co mám mluvit. Druhý den po výšleku nás přivedli tmuoňek s německým důstojníkem přes demarkační čáru na Řeče Bug. Tam nás fekli, že jsme volní a můžeme jít domů.

Doklady nám žádné nedali, jen fekli, abychom se vyběhali nádrážím a nestáli. Tak jsme se rozléžili a po dvou nebo třech jsme šli domů. Cesta nám ubíhala pomaalu, byli jsme hladově a vyhubili. Před Dubnem jsem se rozloučil s V. Černým, on šel vpravu na Dubno a já jsem obešel Pantali a šel jsem na Pohořelce. Doba bylo pak radostné setkání s bratry, sestrou a rodiči.

V. Tengler

Nad novou knihou o volyňských Čechích

Přinesla jsem si domů další krásnou knihu "Historie Českého Borotína", krásnou již na pohled i na pochmat. Nebudu se pokoušet hodnotit toto velké dílo. Učini to bezpochyby povolánížší. Ráda bych se jen připomenula k těm žitím, kterým a které a kniha také tak otevírá, obohatají dojmů a dalších poznatků. Když jsem začala listovat a jen namátkově zkoumala kapitoly, už jsem nemohla přestat a když většina toho mi nebyla neznámá díky bohaté literatuře a historii volyňských Čechů i vlastních prožitků, ale již jsem záměrně či název místa těch nezapomenutelných událostí mne nutilo číst dál. Když bylo nutno čtení přerušit, odložila jsem brýle a knihu nechala na stůleku otevřenou, abych mohla hned zase pokračovat. Tento obrázek rozvětvené knihy mi připomíná obrázek z dětství, kdy babička sedávala v neděli nad knihou

bible a také jí nechávala rozvětvenou s brýlemi na ní, když musela čtení přerušit. Nevím, s jakými pocty sedávala babička nad biblí. Dnes to hodnotím jako takový náboženský rituál, jako něco pro svou duši.

Čtení Historie volyňských Čechů není útlá, ale je také pro svou duši. Je to živý nářad do let šřatného dětství (pokud se týká nás kolem sedmadesátiletých), do let dozrávajících mládí v atmosféře klidného bezpečí, do kterých se tak dobře dafilo vývoji duchovních hodnot na poli umění a vzdělávání, v atmosféře rozdílných zářad tak důležitých pro kulturovny a eticrcký způsob života. Božně je to také nářad až k tomu všeobecnému katastrofálnímu zhroucení toho všeho krásného.

Šest hrůzých válečných let, po nichž zbyly hluboké jizvy v duších nářadí, mají být varováním ruku osudu. Připomínat si znova a znova tu válečnou katastrofu je velmi důležitě i proto, aby naše nářoky na německé výšoky životní standard, na nomezovanou svobodu, které v dšleku mívá až rozkladné působení na mezzidělské vztahy, aby naše nářoky nepřerůstaly přes hranice slušných možností, a aby přes ně bylo vidět také na problémy druhých.

Na druhé straně Historie volyňských Čechů nám poskytuje dobré vědomí, kdo jsme a jací jsme. Jmeno- vty v této době, kdy se tak často slýchá ta, s hanlivým připomenutím věta "Ta naše povaha česká" je důležité si připomínat kdo jsme a jací jsme. Nemyslím, že je správně šřatnými činy jednotlivců nevat českou povahu. Měli by si ti kritici přečíst kroniky volyňských Čechů, aby poznali, jakých čínů, odhodlán, hrdinství a sebeobětování byli schopni Češi jak na válečných frontách, tak rodiny domů a v bouřlivém zářemí mezi rozvřášenými vrážedníky se národnostními skupinami. Češi díky mudrému a humánnímu řešení ožehavých otázek mnohě zachránili a předešli ještě většim katastrofám.

Jsem moc rád, že jsem v Česku, a že díky rodinné výchově a správnému životnímu prostředí, ve kterém jsem vyrůstal, a za svou povahu nemám proč obdivovat.

V. Suchopárová

PANCEST, cestovní kancelář, Vám nabízí:

Ukrajina Rovno

26. 5.-1. 6. 2001

11. 7.-17. 7. 2001

Česna zjeřdu je 4.950 Kč. Zahřnuje plnou penzi, ubytování, zjeřdu do Malina a vizum. S ubytováním u příbuzných je cena pouze 3.600 Kč.

Itálie Bibione

29. 6.-8. 7. 2001 5.660 Kč

29. 7.-29. 7. 2001 5.660 Kč

24. 8.-2. 9. 2001 4.890 Kč

31. 8.-9. 9. 2001 3.990 Kč

Itálie Miramare di Rimini

s vyletem do San Marina

29. 6.-8. 7. 2001 5.660 Kč

31. 8.-9. 9. 2001 3.990 Kč

V ceně je dopřava, ubytování vybavené apartmání, spšobna vodu, plynu a elektriny

Francie Paříž, Versailles

4. 5.-8. 5. 2001 3.850 Kč

Přetěsnění pomazávká zjeřdu

Čerchotek-Rovini

6. 6.-17. 6. 2001

9. 7.-16. 9. 2001

apartmání 4.770 Kč, hotel ** 7.790 Kč, hotel *** 8.990 Kč.

V ceně je ubytování, v hotelu polopenze, pojištění, dopřava

PANCEST tel. 039774 05 40

Volyňských Čechů 1707, Zatec, 438 01

Pracovní doba Po-Pá 14-17 hod.

Volyňští Češi,

v listopadu r. 2000

vyšla kniha Sřetnutí věků.

Je vzpomínkou na českou menšinu na Volyni a popisuje události především v době druhé světové války. Jsou v ní pojednány v podstatě tato tři témata:

-Zřvot volyňských Čechů
-Banderské hnutí
-Boje volyňských Čechů v Československé zahraniční armádě v SSSR.

Tato témata se vzájemně doplňují, prolínají a spojují v jeden kontext. Jejich je psána na základě skutečných událostí. Některá jména a názory míst dějů jsou však pozmemněny. Volyňští Češi v době druhé světové války, jakožto uvědomění vlastenci, dobrovolně, hromadně vstupovali do Československé zahraniční armády. Z celkového počtu 45.000 lidí vystoupilo do armády 12.000 mužů a žen. Zůstali si se bojů na Ukrajině, v Dukelském průřymku, na Slovensku a jinde.

Tato kniha pomůže uchovat vzpomínku na tyto události i pro budoucí generace a být rodinnou památkou.

Její autorem je Ing. Josef Lancicger, který byl příslušníkem Československé armády v SSSR.

Knihu vydalo v listopadu letošního roku nakladatelství Amosium Servis Ostrava. Můžete si ji objednat písemně nebo telefonicky na adrese: Amosium servis, Hladovský 119b, 712 00 Ostrava 12, Telefon (řiznamník) 069/6245501. Její cena činí 108 Kč. K ceně však připočítejte poštovné 25 Kč (člil celkem 133,-Kč). K získáním na dobřiku čísel poštovné 40,-Kč.

Pozn. redakce: Věříme, že zájemci si tuto knihu objednájí. Vítejte každou publikaci o životě volyňských Čechů.

Za redakci: V. Latzelová

Za ŠCYP: V. Dufek

Letní ážanky pro děti volyňských Čechů

Zřslušou Krouh přátel volyňských Čechů, v jehož čele stál pro "Volyňsky" nezapomenutelný Jindřich Dušek, se uskutečnil v roce 1947 řázný povyt dětí a mládeže reemigrantů z bývalého Sovětského svazu v krásném prostředí v Jesenici u Podbořan. Během soustředění se měly mly pravděpodobně doplnit znalosti z českého jazyka. Všichni jsme síce mluvíli česky, ale o pravopisu a české gramatice celkově jsme měli jen matné nebo žádné vědomosti. Pro výuku byli angažováni žřvotí učitelé z Prahy. Byli to učitelky páť a dva učitelé. Jako další vedoucí byli přijati za jakežisi dnes neznámých a nepochybitelných důvodů dva příslušníci tv. národní bezpečnosti (SNB), z nichž jeden byl p. Ouhřava z Jesenice, na jméno druhého si nevzpomínám. Peníze na provoz těchto seňal Jindřich Dušek, který byl v finančních otázkách velice obratný, i když zřejmě nevedl žádné učební knihy a všechno záviselo pouze na vzájemné důvěře.

Po stránce doplnění vědomí v oblasti českého jazyka asi soustředění nespínlo očekávání, které se do něho vkládal. Dětský a mládežnický kolektiv byl velice různorodý i věkové rozdílný (od dětí až po téměř dospělé účastníky). Mnozí nebyli studijní typy dětí a dalšími letech získali jen základní vzdělání. Ale ani učitelé nebyli podle měho zdání na takovou práci metodicky připraveni a počinali si dosti chaoticky. Krátké výuky se však frekventně dostalo rovněž společenského poučení. Pamatuji se na besedu o tom, jak se má člověk chovat ve společnosti, co a jak se jí přibíhat apod. Učitelé nám vysvětlili některé praktické stránky života v republice, např. jak se hledá v jizdním řádu. V dopoledních hodinách probíhalo vyučování nebo se konal nějaký výjet do okolí Jesenice. Chodili jsme v úřaru se žřpěvem volyňských písní (nepamatuji se, zda to bylo pravidlem). Navštřřvovali jsme rovněž místní kino. Ubikace, která byla vedle staré školy a kostela ve středu města byla vybavena dřevěnými palandami. Vyleji jsme si také na vylet do Prahy, kde jsme pobýli několik dnů a bydli jsme v dřáblich v nejakých dřevěných baráčcích. Byli jsme také pozváni k p. arcibiskupovi Josefě Beranovi, navštřřvovali jsme Zahřaniční úřast, zůstal vs. Cyril a Metoděje atd. Stále jsme hodně žřivali.

Celý náš kolektiv byl velmi úkždný. Za celou dobu pobytu nebylo třeba řešit žádné řážesky problémy. Přímě u plotu na dřvoty ubytování byli nějaký strom, jehož ovoce dozřávalo a viselo na dřvorek. Protože bylo zákázáno něco trhat, nikdo se ovoce po celou dobu pobytu ani nedotkl.

Jako kluci jsme v romantické krajně šřmrem po silnici na Rakovník při vyletř uvazovali o tom, jak by se tam dobře bojovalo. Všichni jsme prošli řážesky

období války včetně zkušenosti s postupující frontou a bojovným cílem. Vedoucí se velice podívali, o čem přemýšlíme.

Jindřich Dulek byl znamenitý organizátor a tak letní tábor probíhal bez problémů a závad. Jeho zálibou byly nejzrůdnější prvody a vlakoslavy. Na fotografiích, které se zachovaly, jsou zachyceny přípravy k takové události. Co se průvodem slavilo je již nezapamatuji. Další fotografie, které mi z pobytu zůstaly, jsou z jeseničské koupaliště, kde tehdy za přehledně zřejmé sloužila věčná dřevěná bouda. Letní tábor navštívila také delegace vedená Svazem Čechů z Volyně, ale na její členy si již nepamatuji.

Ve stejné době měl v Jeseničce svůj soustředění Daniel Dismannův Dětský rozhlasový soubor. Podnikavý J. Dulek zafixoval, že několik nás trávilo jeden den u nás členové Dismannova souboru nás návštěvu uplatili. Pamatuji se, jak jsme se dohadovali o budoucnosti komunismu. Byli tam např. pozdější spisovatel Pavel Kohout, režisér Jiří Horčička a další. Zřejmé jsme neumožnili tak argumentovat jako naši vrstevníci a jisté i proto jsme je nemohli v jejich věcech přesvědčit.

Náš nechuť k sovětskému zřízení nás nakonec zdvojnásobilo, že jsme z zemědělství a či že by v něm zdvojnásobil a mnohem progresivní. Byl to jeden z prvních krásných prázdninových měsíců ve svobodné republice.

Jaroslav Píala

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Olomouc

Oznamujeme všem členům, že v sobotu 5. května letošního roku uspořádá region setkání volyňských Čechů a jejich přátel v kulturním domě v Hvoštíně.

Setkání bude celodenní, začátek v 9.30. Kulturní program, dechová hudba, oběd a večere.

Krajané, kteří se chtějí zúčastnit, nechť se hlásí do 31. března na adresu: Tengler Vladimír, Hvoštín č. 23, PSČ 783 47 okr. Olomouc, Tel.: 068/594 07 90.

Plánované osobní číslo 250 Kč.

Srdelná Vís zve Vladimír Tengler a přípravný výbor.

POZOR!!!

Členská schůzka regionu Praha, která se měla konat 28. 3. t. r. se z organizačních důvodů nebude konat! Dubnová schůzka bude bez změny v hotelu Legii.

A ještě závažná urgentce týkající se zaplacení členských příspěvků.

Při rozdílu kontrole bylo zjištěno, že více členů nemá dosud zaplacen členský příspěvek a v několika případech i za minulá léta. Dosud jsme to tolerovali a nechali členové tuto svou povinnost odložit, ale do konce března roku. Nyní jsme dostali příslušná nařízení, že kdo do konce března nebude mít příspěvek zaplacený, bude vykřiknut z našeho členství a zastavíme zaslání Zpravodaje na jeho adresu. Věřím, že k nezaplacení příspěvků došlo opomněním a že i nadále chcete být členy našeho Sdružení. Jedná se o členy regionu Praha 1.

Vedoucí regionu Praha 1. Malinská

Region Zatec

OSAMĚNÍ

Oznamujeme všem našim rodákům z Novokrajova, že chystáme již osmé setkání v Podbořanech, 12. května v 10 hod. u památníku před hrbitovem při pietním aktu za zesnulé. Potom v Nářost splníme do konce března oběd a malí klubové skupiny, při které se povabíme, připadne i zatanění. Zvzpomínáme na krásné prázdné dětství na Volyni. Všichni ode mně obdrží pozvánky se složenkou na 150 Kč. Ostatní krajany bych tímto ráda pozvala mezi nás, budou srdečně vítáni! Kdo bude chtít se předem přihlásit, může tak učinit na moji adresu:

Spozdravem se těším na shledanou!

Kamila Ondřová, V Zahradách 2207, 438 01 Zatec

Region Karlovy Vary

Historická zvláštnost v Karlových Varech

Možná nevíte, že v pravoslavném chrámu sv. Petra a Pavla v Karlových Varech je dar v olýňských Čechů z doby carského Ruska.

Ve dvou oknech ve středu chrámu prot sobě jsou umístěny krásné barevné vitráže dvou českých světíc, které v roce 1898 darovaly Karlovým Varechům. Tyto krásné vitráže byly zhotoveny v Insubruku (ve Tyrolích) ze sbírky volyňských Čechů a darovaný pravoslavnému chrámu sv. Petra a Pavla v K. Varech.

(Z knihy vydané Ústředním církevním nakladatelstvím Praha 1987 vybrała Věra Pelcová)

Region Únětův

Miloslav Penedreček se narodil v Hlinsku na Volyni. Jako osmáctiletý v době II. světové války vstoupil do Československé armády. Stal se řidičem tanků, bojoval na Dukle a před Polsko se dostal až do Ostravy. Byl několikrát raněn, což se pak projevilo na jeho zdraví. Dostal hodnosti nadporučíka a za statečnost v boji obdržel 9 medailí, některé z rukou gen. Svobody. Po válce šel v Brněm (Únětův) jako sokrumý zemědělec a v JZD traktorista. Zranění chrámu utrpel, se s léty projevívala a náš Míša, jak jsme mu říkali, zemřel 13. prosince 2000 ve věku 76 let. Se zesnulým se za nás za všechny rozloučil pan Košárka za pravoslavnou církev duchovním Kačokův svatebním obřadem. Jako bývalý voják měl vojenský pohřeb se všemi vojenskými poctami a na závěr a na rozloučenou mu vojenská dechová hudba z Olomouce zahrála státní hymnu.

Za region Únětův Josef Volák

NAŠÍ JUBILANTI...

Region Mohelnice

V první polovině roku 2001 se dožívají kulatého a půlkulatého jubilea tito členové:

Antonín Bohány přv. Líbánovka, bytem Úsvet 2. 2. 88 let. Jiřina Šmelková, Podháje, nyní Mohelnice, 21. 2. 75 let. Antonie Ráblová, Bakovce, nyní Úsvet, 22. 2. 87 let. Marie Bačevská z Chomoutu, nyní Leštice, 5. 3. 75 let. Marie Doležalová z Ozeran, nyní Úšov, 7. 4. 75 let. Antonie Šanová z Dorostaje, nyní Vlčov, 15. 4. 89 let. Jaromír Holátko z Dorostaje, nyní Vlčov, 3. 5. 87 let. Miroslav Feriz, z Dorostaje, nyní Vlčov, 5. 5. 75 let. Antonie Peňková z Hruševic, nyní Mohelnice, 1. 6. 75 let. Mnoho zdraví a spokojenosti do dalších let přeje za region

Emilie Jarmarová

Region Chomutov

18. 1. oslavila životemle jubileum 85 let naše členka pí Marie Kuš z Volkova na Volyni, bytem v Chomutově. Do dalších let přeje nejlepší a hodně zdraví přeje

Jiřina Kačerová a Alexandr Hlousek

Severomoravský region

Náš dlouholetý člen pan Miroslav Vegrich nar. v obci Demberkova na Volyni, nyní bytem v Ostravě - Porubě se dne 10. 2. 2001 dožil významného jubilea 80 let. Při příležitosti Čes. sboru, procel oslavou se uskutečnil až do osobnosti zástupců.

Ve nejlepší a hlavně hodně zdraví do dalších let na region přeje

Dr. V. Samec a E. Dubeč

Region Mariánské Lázně

V první čtvrtletí se dožívají hezkého jubilea tito naši členové:

Anna Rajnová, 9. 2. 1936, Olšanka, byt. Tachov, Lidická ul. 20, P. 3. 1931, Olšanka, byt. Tachov, Jaroslav Jula, 13. 3. 1931, Luck, byt. Mr. Lázně, ved. reg. - Jose Zimák z Volkova oslavil 5. 2. 93 let byt. Chodova Plana. Za region přeje všem zdraví a štěstí do dalších let

Kačerová

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Litoměřice

vzpomíná nezdolých 100 let p. Jiřibo Doležala ze Zdobunova, účastníka Svobodny armády a nezdolých 90ti let jeho ženy Věry Doležalové.

Nový domov nalezení po válce v Ústěku u Litoměřic.

Venujeme jím s námi tichou vzpomínkou.

Nina Bártová a Zdeněk Doležal

Region Výchov

Se zárukem oznamujeme, že po krátké, těžké nemoci zemřel 23. 12. 2000 ve věku 76 let náš krajan Stanislav Bačovský. Byl vojákem Svobodny armády a pocházel z Malého Ústěku. Byl nositelem četných vyznamenání. Čest jeho památce a pozůstalým upřímnou soustrast.

Za region Václav Pěníčka

Region Karlovy Vary

Dne 18. 1. zesnul náhle ve věku 61 let krajan narozený v Dubně, bytem v K. Varech, vážený pan Richard Matič. Za celou rodinu to oznamuje jeho sestra Helena Provilšová. Vzpomeňte, kdo jste mělo bratra znali.

Upřímnou soustrast rodině za krajaný i za sebe projevuje

Věra Pelcová

Region Frýdlant

Sděluji všem krajanům smutnou zprávu, že dne 10. 12. 2000 zemřela ve věku 86 let Emlie Šnajdrová z Frýdlantu.

Dušeňková, dcera

Region Zatec

Dne 9. října m. z. zemřel p. Vladimír Hrádek z Podbořan, rodák z Terešova na Volyni, ve věku 80 let. Dne 19. ledna zemřela po krátké nemoci naše stálá členka Marie Šlisovská z Kláček, rodáčka z Kvasilova, ve svých nedožitých 76 letech.

Tichou vzpomínkou zesnulým a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za region

Kamila Ondřová

Všem pozůstalým projevuje upřímnou úžast i

redakce zpravodaje.

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ LEDEN 2001

Věra Kucharčíková, Nový Malín 150 Kč. Slavěna Vohralíková, Únětovice 200 Kč. Miroslav Krejchb, Kořilov 108 Kč. Antonie Krejčová-Medková, Tatenice 100 Kč.

Region Šumperk:

Josef Šavla, Víkřovské 200 Kč.

Region Severomoravský:

Vlasta Barochová 100 Kč.

Region Chomutov:

Zdeněk Šťastný, Chomutov 100 Kč. Bohumil Šťastný, Cejkovice 100 Kč. Lydie Havláková, Jirkov 50 Kč.

Region Praha:

Marie Šlípková, Praha 150 Kč. p. Zatořkařuková, Praha 200 Kč.

Ve lednu navštívila schůzku pražského regionu Mgr. Eva Janská z Přírodovědecké fakulty UK a věnovala na konto Sdružení 100 Kč.

Všem dárcům se srdečně děkujeme!

DĀRY NA MALÍŇSKÝ POMNÍK

Přidány na účet u Komerční banky pov. Zatec, které dosud nebyly zveřejněny ve Zpravodaji v: 1999:

Lyusik Jiří, Měcholupy u Zatec 100 Kč, Šleissová Evženka, Frýdlant u Čechů 100 Kč, Zurbová Šlávka, Soběslav 100 Kč, Dr. Spilitek Jaroslav, Praha 100 Kč a pan Šulc 100 Kč.

Všem výše uvedeným dárcům se za opožděně uveřejnění omlouvá

J. Holc

DĀRY DO REGIONU K. Vary

Paní Anna Topinková 100 Kč a paní Libuše Čenková 100 Kč.

Za region děkuje Věra Pelcová

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazují na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Číslo konta: 000000-1837391389/0800. Co spojitelné s n. s. Byřická 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářského Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás nepamatovali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!

Krajané! Neposílejte v žádném případě peněz na adresu redaktorky! Díky za pochopení.

Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dulek, Na Hřebečkách 20, 150 00 Praha 5

Tržba: Zpravodaj, Srdelná Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanská sdružení. Vydává se jednou měsíčně. Příspěvy nejsou honorovány, nevyžadán rukopis se navrácení. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Zatecká, Slapská 191/0/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p., odšpiňným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 24. 01. 2001